

BOLDOG DANIELLA

A tej

Az első terhesség után öt kiló felesleg maradt rajta. A második után csak kettő. A harmadik terhesség alatt hízott a legtöbbet, huszonöt kilót, majdnem kétszer annyit, mint a felesége. Tamás legnagyobb bosszúságára olyan volt kövér férfinak, mint az apja és a nagyapja is. Nem hurkás, nem úszógumis, hanem mint egy várandós nő a harminckilencedik hétben a szüléshez közeledve: a hasa feszesen előre dülledt, majd szétpattant rajta a bőr, éppen csak a köldöke nem fordult kifelé, mint a feleségének az utolsó trimeszterben. Nem volt szőrös típus, így a hasa és a mellkasa is szinte teljesen sima volt, eltekintve attól a néhány vöröses szőrszáltól, ami a mellbimbója körül göndörödött. Apja és a nagyapja is olyan büszkén düllesztették ki a nagy hasukat annak idején, mintha az lenne a legnagyobb büszkeségük a világon. Tamás kisfiúként arra gondolt, biztosan azért túrik be az inget a nadrágjukba, és húzzák jó szorosra a csípőjükön a hasuk alatt az övet, hogy még jobban hangsúlyozzák a tekintélyes testrészt. Ő nem volt büszke rá, utálta a testét, haragudott, hogy ennyire elhanyagolta magát, és a feleségére is, amikor az viccből úgy simogat-ta meg a hasát tévézés közben, mintha Tamás hordaná a harmadik gyermeküket.

Nem akarta ezt a babát. Nagyon szerette a feleségét, egyenesen rajongott a már iskoláskorú két fiúgyermekükért, de ezt a harmadik gyereket sehogy se tudta megszeretni, még a gondolatot se megszokni, hogy van, hogy lesz. Öregnek érezte magát és fáradtnak. Nem akart több fogzást, nem akart több dackorszakot, testvérféltékenységet, és főleg nem akart többet éjszakázni, se lázak miatt, se a szobatisztaságra szoktatás miatt, egyszerűen nem akart több gyereket. Fogalma se volt, hogy csúszhatott be, csak egyetlen alkalommal nem védekeztek, ráadásul korábban mindkét gyermekük rendkívül sok próbálkozás és komoly életmódváltás után tudott csak megfoganni. Nem volt képes úrrá lenni az ellenérzésein, az egész várandósság alatt tartózkodó volt, a névválasztást teljesen a feleségére és a gyerekekre hagyta, minden alkalmat megragadott, hogy kihúzza magát a babával kapcsolatos készülődés alól, a régi kiságy összerakását, átfestését is könnyű szívvel hagyta rá apósára.

Néha úgy érezte, a teste minden porcikája az ellen van, hogy újra apává váljon, s azért torzult el ennyire, hogy ne tudja betölteni apafunkcióit, lusta és lomha legyen. Amikor a munkahelyén megkapta az SMS-t a feleségétől, hogy már a mentőben ül, elfolyt a magzatvíz, és siessen a kórházba, gondolkodás nélkül kikapcsolta a mobilját. Szólt a főnökének, hogy szül az asszony, majd a kollégák harsogó jókívánásai kíséretében elhagyta munkahelyét, és hazament. A fiúk iskolában voltak, a má-

sodik órájuk kezdődhetett, úgyhogy senki nem zavarta. Levette pólóját, és rövidnadrágban kiment füvet nyírni. Mindenki előtt szégyellte nagy hasát, amin a melegben ráadásul feltűnő piros foltok jelentek meg, mintha itt-ott erősen megnyomta volna a kezével. Aznapra hőségriasztást adtak ki országszerte, hamar elfáradt a munkában, az udvar felét se csinálta meg, amikor le kellett ülnie az árnyékba pihenni. Bement a teraszról nyíló konyhába, kivett a hűtőből egy hideg sört, és elfeküdt vele az árnyékba húzott napágyon. Mindkét szülésnél jelen volt, végig bátorította a feleségét, egyik alkalommal tizenkét órán át vajúdtak, mire nagy nehezen megszületett Tomi, a másik alkalommal csak két órát, de a kitolás olyan nehezen ment, hogy majdnem császár lett belőle. Misi lábára volt tekeredve a köldökszínór, és minden alkalommal, amikor a felesége nyomott, visszarántotta a babát, sehogy sem akart a feje búbjánál több kibukkanni belőle. Vajon most hogy zajlik? Megvan már az a kislány? Vagy talán sürgősségi császárt kellett csinálni? Hirtelen elszégyellte magát. Ha a babára nem is kíváncsi, de a feleségét nem kellett volna így magára hagynia. Visszakapcsolta a telefonját, kapkodva felöltözött, és épp indulni akart a kórházba, amikor megkapta a következő SMS-t. Megszületett, minden simán ment, egészséges, három és fél kg. Gyorsan felhívta a feleségét, bocsánatot kért, azt mondta, véletlenül kikapcsolva maradt a telefonja, és csak az előző percekben kapcsolta be.

Tomi és Misi megőrültek a babáért, ha lehet, a felesége rajongásán is túltettek, megbabonázva nézték, ahogy Ágnes szoptatja a babát, egymást félrelökve tülekedtek, hogy melyikük pelenkázza a kicsit, vagy a fürdetésnél ki mossza meg a haját. Talán a fiúk túlradó lelkesedése miatt nem tűnt fel senkinek Tamás távolságtartása. A két hete született babát egyszer sem fogta a kezébe, a fürdetések idején Misi gépén játszott online sakkpartikat számára ismeretlen tinédzserekkel, a munkahelyén pedig annyit túlórázott, amennyit tudott. Szinte idegen volt számára a baba, amikor kiderült, hogy a feleségének kórházban kell maradnia pár napot, mert elkapta a fiúktól a hányással és hasmenéssel járó vírust, és kis híján kiszáradt. A fiúkat egy jó barátjuk elvitte kocsival a város másik végén élő nagyszülőkhöz, Tamás pedig ott hon maradt a babával. Mindegyik gyerek kizárólagosan anyatejes baba volt, ezért fogalma se volt, hogy fogja tápszerrel megetetni, elfogadja-e egyáltalán a cumisüveget és őt. Még mindig úgy érezte, hogy testének egyetlen porcikája se akar ennek a babának az apja lenni. A védőnő még aznap eljött hozzájuk egy doboz tápszerrel, cumisüveggel, elmagyarázott mindent, aztán magára hagyta a gyerekekkel.

Elkészítette a tápszert, a feje már majd szétrobbant attól a kétségbeesett ordítástól, a házban ráadásul elviselhetetlen forróság volt, pedig minden ablakot kitért, kereszthuzatot csinált. Egy alsónadrágban ült a tévénező foteljében, a babát is pelenkára vetköztette, hátha a meleg zavarja annyira, majd az ölében tartva odakínálta neki a cumisüveget. A gyermek azonnal mohón szívni kezdte az üveget, majd alig fél perc múlva mosolyra húzott ajkakkal álomba hullva engedte el a cumit. Tamás ekkor vette észre a baba arcán a gödröcskéket. Soha nem látott még ilyen szép ar-

cot, különösen kifejező vonásai voltak a picinek, talán éppen azoktól a kis gödröcskékétől. A baba álmában cuppogni kezdett, úgy jártak az ajkai, mintha az édesanyja mellbimbóját érezné a szájában. Egy csepp tej hullott a szemére, fennakadt az egyik apró puha szempillán, mint egy hajnali harmatcsepp a fűszálon. Tamás megbékélve nézte a súlyfeleslegtől húsossá vált melle közepén vöröslő mellbimbót, amint kis sárgás cseppeket ereszt magából.

A fogtündér

– Fog. Tün. Dér. Bu. Li. Fogtündér. Buli. – olvasta Sára a játszótér nagy fakapujára függesztett plakátról.

– Mi az a fogtündér? – kérdezte Bori, a kishúga, miközben nagyokat szívott az orrával, hogy megállítsa a szája felé tartó két zöldes takonycsíkot.

– Berepül éjszaka a szobádba, és elviszi a kiesett fogadat, a helyére meg pénzt rak. De ez egy amerikai hülyeség. Anya mondta.

– Mi az az amejikai? – toporgott Bori még mindig a kapuban.

– Nem tudom. Bemegyünk már végre? – Sára gyorsan megtörölte kabátja ujjával a húga orrát, és előre szaladt a játszótérre.

Nagy, körülkerített játszótér volt a város egyik átlagosnak mondható lakótelepe közepén tele szabadon használható kismotorokkal, műanyag hintalovakkal, homokozójátékokkal, ivókúttal. A város minden részéből és az agglomerációból is sok szülő látogatott ide gyermekével, főleg azok, akiknek elege lett abból, hogy más játszótérek nagytermetű kutyák szaladnak oda gyermekeikhez, részeg fiatalok által eldobált sörösüvegek darabjaira bukkannak homokozás közben, vagy hogy a játszótéri padokon hajléktalanok alszanak vizeletfoltos nadrágban.

A játszótér közepén egy csúszda mellé helyezett asztalon kis tubusos fogkrémek sorakoztak, a csúszda létrájára kötve pedig több tucat színes lufit lengetett a szeptemberben szokatlanul hideg szél. Az asztal közelében fiatal, legfeljebb húszéves mosolygós lány várta műanyag varázspálcával, hátára erősített, halványlila farsangi pillangószárnyakkal, térdig érő tüllszoknyában a gyerekeket.

Bori a mérleghintáról figyelte a fogtündért.

– Odamegyünk, Sáji? Meg szejetném nézni a vajázspálcáját.

– Kapaszkodj inkább, Bori. Úgysem igazi. Csak egy amerikai hülyeség.

– A tündérek nem hülyék – mondta sértődött hangon Bori, és leugrott a mérleghinta végéről.

– Jó, nem hülyék, de nincsenek igazi tündérek, Bori.

Bori meghúzta a vállát, és odaszaladt a fogtündérhez, Sára pedig az egyik mászókához sétált. A kis kavicsok, amikkel a mászóka környéke fel volt szórva, szúrták zoknis talpát, de ez volt a kedvenc játéka, főleg az a kötélhíd, ahol mindig hevesen

dobogott a szíve, ha lenézett a mélybe. Az idegen anyukák és apukák, akik a gyermekeiket fényképezték, videózták mobiljukkal mászókézés közben, néha az ő mozdulatait is biztató mosollyal figyelték, ettől mindig elpirult, és próbált még ügyesebben mászni, kapaszkodni.

Most egy szülő sem állt a mászóka alatt, szinte az összes gyermek, így a szülők is a fogtündér körül tülekedtek. Akik már kaptak lufit és mini fogkrémet a kezükbe, azok se mentek távolabb, mindenki meg szerette volna fogni a szárnyát, a varázspálcáját, a habos szoknyáját. A tündér pedig olyan jóságosan mosolygott rájuk, hogy az újonnan érkező gyerekeket is mind megbabonázta. Bori is ott toporgott a tömegben, nagy sokára sikerült a fogtündér közelébe férkőznie, az odahajolt hozzá, rámosolygott, a varázspálcáját egy pillanatra a kezébe adta, és még a göndör hajú fejét is megsimogatta.

Sára messziről figyelte őket, a kötélhíd közepén állt, hiányoztak neki az idegen apukák és anyukák. Mérges lett arra a lányra ott, aki fogtündérnek öltözött, és elhitteti a húgával, hogy képes csodát tenni, eltüntetni az üvegeket a konyhából, felébrésztetni Anyát, levarázsolni a játszótérre oda a mászóka alá, hogy fel tudjon nézni a második osztályos nagylányára. Végigment a kötélhídon, lecsúszott a csúszdán, átszaladt a kis kavicsokon, hogy ne szúrjanak annyira, és Borit a jobb kezénél fogva maga után húzta.

– Menjünk át a másik játszótérre, a ping-pong asztalokhoz, Bori.

A húga engedelmesen követte, de mielőtt kiléptek volna a kapun, megállította őket egy fiatal férfi, akinek a hasán kenguruban aludt egy pár hónapos baba. A nagyobbik gyermeküket hintában lökődő felesége küldte oda a kislányokhoz.

– Hol a cipőtök? Nagyon hideg van, megfáztok ám cipő nélkül ilyenkor – a lányok nem válaszoltak, tétován álltak a kapuban. – Ki vigyáz rátok? Itt vannak a szüleitek? – Egyszerre rázták meg a fejüket. – Akkor a nagyobb testvéretek?

Sára megfogta Bori kezét, és maga után húzta a kapun kívülre. Ekkor úgy érezte, mégiscsak meg kell néznie azt a lányt közelebről, csak hogy biztosan tudja, tényleg nem igazi tündér. Bori egy kóbor cicát simogatott, Sára meghagyta neki, hogy várja meg ott a kapu előtt, amíg ő visszaszalad a lufis csúszdához. A fogtündér az üres asztal tetején ült a fogkrémek helyén, a mobiljával készített magáról mosolygós szelfit. Sára látta, hogy az egyik sárgás szemfogan egy pici kis kő csillan meg. A lány rákacsintott, majd távolabb, a kerítéshez sétált a bokrok takarásába, és rágyújtott.

Ekkor fékcsikorgás és egy nagy csattanás hallatszott, szinte azonnal kiürült a játszótér, mindenki a közeli parkoló elé sietett. Sára sehol se találta Borit, a kóbor macska is eltűnt. A ping-pong asztalok felé vette az irányt, és akkor látta meg a két egymásba szaladt autó előtt a földön fekvő húgát. Nem mozdult, úgy feküdt ott, mintha aludna. Néhány anyuka sírt, az apukák nyugtatták őket, a két autó sofőrje elfehéredve állt a kis test mellett. Senki se mozdult, a bábészködő tömeg egyre csak hízott, a leghátul állók, akik semmit se láttak, kérdezték, hogy hívott-e már valaki mentőt. Többen eltakarták gyermekeik szemét, miközben azt suttozták: nem léleg-

zik. Sára meredten állt az első sorban, nézte a húga kopott, kigombolt kabátját, a zoknis kicsi lábait, és nem mert közelebb lépni.

Néma csend lett, a szürke kabátok közül egyszer csak előbukkant a fogtündér, az embertömeg úgy engedett neki utat, mintha megbabonázta volna őket. A varázspálcája a kezében ragyogott, a habos szoknyája puhán körülölelte térdeit, szárnyait meg-meglengette a szél. Sárának egy pillanatra úgy tűnt, mintha nem is szaladna, hanem a szárnyai repítenék. A földre ejtette varázspálcáját, és Borira omlott, eltakarta Sára elől a kis testet, a pillangószárnyak föl-le mozogtak, ahogy a kislány mellkasát nyomta ütemesen.

Végtelen sokáig volt csend, amit a mentő vijjogása tört meg, a fogtündér ekkor már Bori arcát simogatta, a kislány pedig Sárát kereste a szemeivel. Sára odaszaladt, a kezébe adta a varázspálcát, majd a fogtündér kezét fogva nézte, ahogy eltávozik a mentőautó a testvérével.

AKNAY JÁNOS: SZENTENDRE, 1973